

ANONIMNO PESNIŠTVO IZ NARODNOOSVOBODILNE BORBE
V SELŠKI IN POLJANSKI DOLINI

Novo leto 1941

Novo leto nastopilo,
staro se v preteklost zlilo.
Je večni krogotok in čas,
ki dviga, tare, nosi nas.

....

Na zemlji vojna se vrši,
razbija, križem se mori;
tako da zgleda, se razume,
da človeštvo vse nori.

Nismo mi še vojujoči,
smo nevtralni, mirujoči;
vendar sega že do nas
ves sedanji nori čas.

....

Raste, dviga se draginja,
kopni denar, iz žepov zginja.
Dviga se visoko kruh,
ga ne doseže, kdor je suh.

....

Se siromakom glad obeta;
pravica do življenja sveta,
prišla je ob vso veljavo,
mori se, ruši kot za stavo.

Prihaja žalost in boleost,
razkraja zdrava se zavest,
da smo tudi mi ljudje,
da naš razum je in srce.

Kaj prihodnost nam prinese,
nam še skrivajo zavese.
Boljši ali slabši red?
Danes je nejasen sled.

Dolgo, dolgo uničevanje
ter veliko razdejanje;
trpljenje narodov, ljudi,
to današnje je dejanje.

Tirani svetu vladaajo,
brez srca in brez vesti;
s trpljenjem nas napajajo
nesrečne »male« nas ljudi.

Mi malike le častimo,
se klanjamo, v nebo slavimo;
če smo bedni, če smo lačni,
pa se z njimi oslepimo.

Valentin Poljanšek-Krištof

29. 6. 1944

Sonce sije prav ljubo,
mi travico sušimo;
čvrsto, pridno, brez oddiha
vsi delati hitimo.

Čuje strojnic se regljanje,
strelav se grmenje;
vojna zlobno je dejanje,
kje je ura odrešenja?